

H. Nielsen: Naar jeg reiser mig for at sige et Par Ord i nærværende Sag, stæer det af den Grund, at jeg meget gjerne indrømmer det Uanselige i al mulig Offentlighed i den omhandlede Retning, ja, endogsaa i den meest udstrakte Betydning ønsker jeg det, fordi jeg paa den ene Side troer, at det stemmer overeens med vort hele constitutionelle Livs Sæder og rette Udvikling; men paa den anden Side troer jeg dog ogsaa, at det her Foreslaaede vil have sine store Vanffeligheder, og at man neppe ad denne Vej vil naae, hvad Forslaget gaeer ud paa; thi det er jo dog klart, at der er og maa gives saadanne Ansøgninger, som absolut kræve hemmelige Erklæringer, dersom man ikke altfor meget vil udsætte vedkommende Embedsmand for Had og Forsølgelser. Naar de her omhandlede Erklæringer skulle gives de Paa-gjældende offentlig, vil jo dog Følgen ofte blive den, at vedkommende Embedsmand lidet eller slet ikke ville indlade sig paa at sige Noget om eller til Fordeel for Ansøgeren, og det af den Grund, at de meget vel vide, at den vedkommende Minister eller Dverautoritet nok vil vide paa en Slags indirecte Maade paany at henvende sig til dem, for at indhente de fornødne Oplysninger om den Paaagjældendes Forhold i det Hele. Jeg troer aldrig, at dette vil kunne undgaaes, og man er da ikke istand til paa denne Maade at naae Maalet for det, man ønsker at faae indført, nemlig fuldstændig Offentlighed. Hvad der forøvrigt efter min Formening vilde være det Hensigtsmæssigste og Uanseligste i denne Retning, var, at stræbe hen efter at faae vedkommende Minister eller Dverautoritet til at give et Slags Præmisseser, om jeg saa maa kalde det, naar Afslag blev givet paa Ansøgninger og deslige, saaledes at der blev meddeelt de Paaagjældende til Underretning, at af de og de Grunde kunde det

Ansøgte ikke bevilges, istedetfor at man nu blot indskrænker sig til at sige: Det Ansøgte kan ikke bevilges. Dette, troer jeg, vilde være, hvad man i saadanne Sager kunde ønske.

Under Sagens første Behandling blev der af en æret Taleh. histovre (Alberti) yttret, at Dvrigheden ikke var meget nænsom med Menigmands Tid; men jeg troer dog ikke, at dette er paa sin rette Plads; thi det er min Dverbeviisning, at Mange her i Salen med mig ville erkjende, at vi i Almindelighed have en human Embedsstand, og at man vel maa vogte sig for at kaste saadanne Bebreidelser over den hele Stand, som vel er repræsenteret her i Salen, men som vistnok holder sig for god til at svare derpaa. Da Sagen ikke videre foreligger her, skal jeg ikke tillade mig at forfølge den videre; men, da det er omtalt ved første og anden Behandling, troede jeg ogsaa at kunne omtale den her ved tredje Behandling. Forvrigt vil jeg tilkjendegive, at jeg agter at stemme for det af Rigsdagsmanden for Aarhus Amts 2den Valgkreds (H. Hage) stillede Forslag, og, hvis dette skulde blive forkastet, vil jeg stemme imod Loven.

Formanden: Jeg skal tillade mig den Grindring, at jeg i Begyndelsen satte Uendningsforslaget og Paragraphen under Behandling. Loven i dens Almindelighed foreligger egentlig ikke nu til Discussion; men, da en Rigsdagsmand, som var Medlem af Udvalget, kom ind paa nogle almindelige Punkter, som vare berørte ved 2den Behandling, har jeg ikke villet forhindre, at der blev svaret derpaa; men jeg ønsker, at man nu foreløbig vil holde sig til Uendningsforslaget og dets Forhold til Paragraphen. Der skal siden blive givet Leilighed til, hvis Noget maatte ønske det, at tale om Loven i Almindelighed.